

HIRMUS DRAAKON KORROONIUS
JA
KUIDAS INIMESED TEMAST ÜHESKOOS VÕITU
SAID

Oli kord üks kuningriik. Inimesed elasid seal rahus ja üksmeeles nagu ka väike Jaanus ja tema õde Liisa.

Igal hommikul valmistas ema neile hommikusööki ja isa sõidutas neid kooli. Lapsed kuulasid hoolega, mida õpetaja rääkis neile numbritest, tähtedest, jõgedest ja loomadest. Viimane oli neile kõige huvitavam teema kuna mõlemad jumaldasid loomi!

Kodus oli neil väike koer Muska. Igapäev, peale koolist koju jõudmist, viisid nad Muska parki jalutama. Nas viskasid Muskale äratoomiseks pulka ja vallatu koerake hullas ning ajas neid taga. Peale jalutuskäiku läksid nad koju, et lõpetada kodused ülesanded. Kui kõik valmis oli, läksid nad uuesti õue sõpradega mängima. Mõnikord mängiti peitust või kulli ja teinekord erinevaid pallimänge. Juhtus ka seda, et Muska võttis palli ja kui

lapsed püüdsid seda tagasi saada, siis Muska klähvis nende peale lustakalt.

Ilusa ilma korral läksid nad koos vanematega loomaaeda. Lastele tegi palju nalja pingiviinide jalalt jalale paterdamine ja nad jälgisid põnevusega, mis viguritega ahvid seekord hakkama saavad.

Kolmapäeva pealelõunad olid veidi teistsugused: siis viis ema Jaanuse klaveritundi ja Liisa tantsutrenni.

Alati kui väljas sadas vihma ja nad ei saanud õue mängima minna, mõtlesid nad välja vahvaid etteasteid emale ja isale.

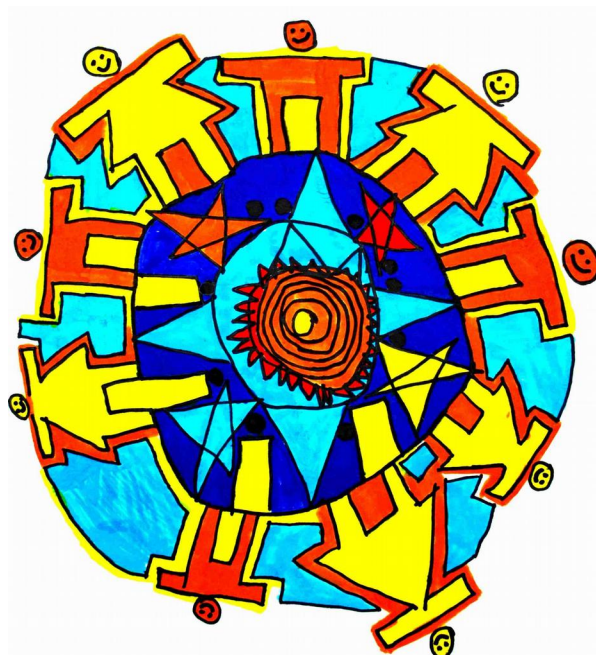
Uhked vanemad plaksutasid lummatult vahvate etenduste eest ning vastutasuks lugesid lastele nende lemmik muinasjutte. Näiteks lugu Hansust ja Gretest, kes metsa ära eksisid, oli viimasel ajal nende lemmikum, sest see oli nii õudustäratavalt põnev!

Ausalt öeldes elu Liisa ja Jaanusega polnud alati lust ja lillepidu, kuna aeg ajalt tuli ikka tülisid ette. Mõnikord nad kaklesid selle üle kes tekitas suurema segaduse ning kelle kord on seekord tuba koristada või kes saab koera nupu Monopoli mängus. Sellest pole midagi, sest aega ajalt kõik lapsed tülitsevad ja isegi emad ja isad mõnikord tülitsevad! Kõige olulisem selle juures on, et lõppude lõpuks lepivad kõik omavahel ära ja ikka armastavad üksteist!

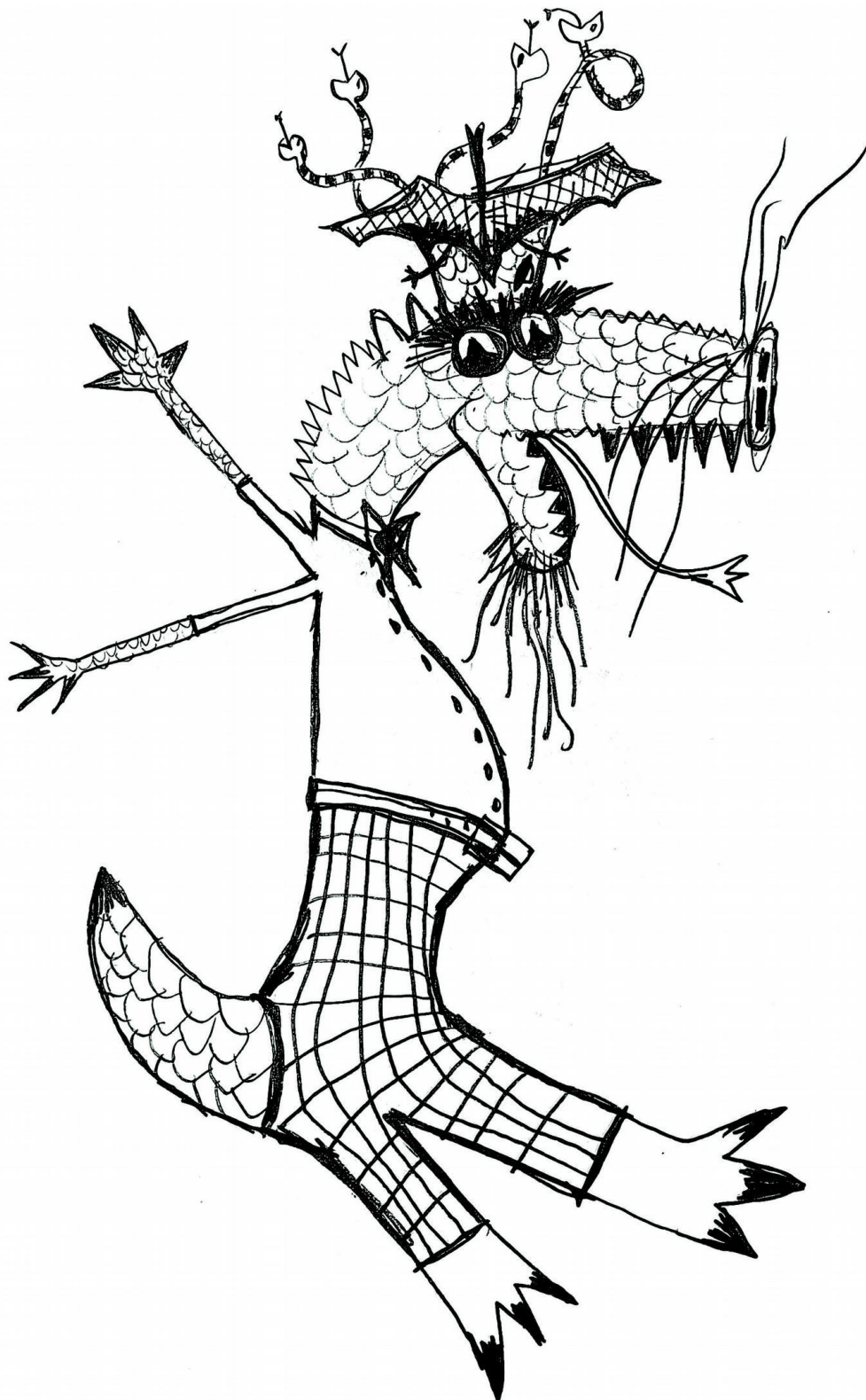
Igal pühapäeval läksid nad neljakesi vanaemale ja vanaisale külla. Muska pidi koju jääma kuna ta ei saanud vanaema kass Arturiga hästi läbi. Siis oleks palju urisemist ja susisemist.

Peale lõunasööki jõid isa ja vanaisa kohvi ning arutasid uudiseid ja olulisi päevakajalisi teemasid. Ülejäänud seltskond läks tavaliselt lähikonnas asuva tiigi äärde jalutama. Na viskasid tiigis elavatele kaladele ja partidele saiakuivikuid ning herneid. Tagasiteel peatusid nad alati kommipoes, kus lõhnas mõnusalt vanilje järgi. Seal oli nii suur maiustuste valik, et silme eest läks kirjuks ja raske oli kõige meelsamat valida.

Nõnda nad elasid kõik koos ja armastasid üksteisest väga.

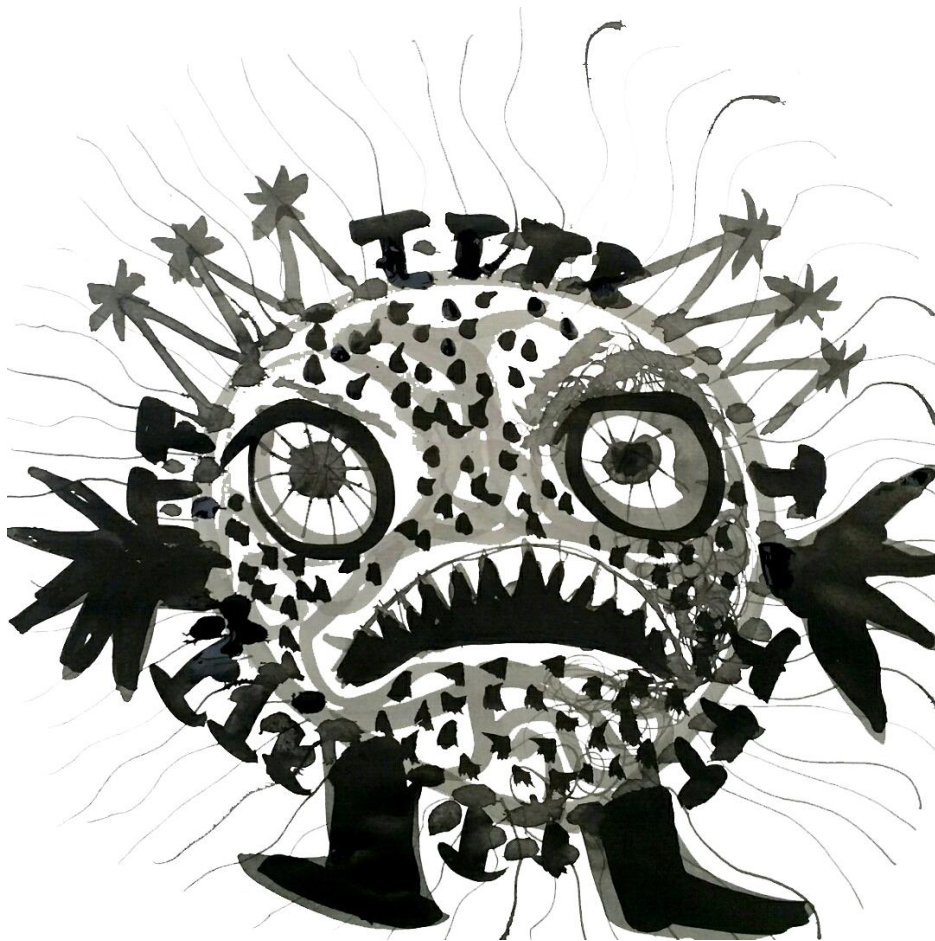

Ühel päeval aga ründas nende kuningriiki kuri kuningas
Koroonius kaugelt Idamaalt.

Keegi ei teadnud miks ta tuli ja kuidas ta julges midagi sellist teha. Ta oli draakon. Tema pead kattis hirmkummaline kroon, mis oli ehitatud nahkhiirte ja mao sabadega. Olukorra tegi hullemaks veel see, et koos temaga tuli ka suur armee Virusante. Koos vallutasid nad kogu kuningriigi ja võtsid üle valitsuse. Nad sulgesid piirid, et keegi ei saaks lahkuda või siseneda ja Koronius kuulutas ennast uueks valitsejaks ja kuningaks.

Virusandid olid üks kamp vastikuid tegelasi. Nede kehad olid kaetud mädamuhkudega, nende ninad olid alati tatised ning käte asemel olid neil väikesed kombitsad. Fui, fui! Igatahes jube!

Ja, et sellest veel vähe polnud nad haiesid ka, öäkk! Kujuta ette mäda muna, halvaks läinud viineripirukat, skungi peeru, kinga viksi ja kirbu šampooni - kui sa kombineerid kõik need jubedused kokku, lõhnaksid nad ikka sada korda paremini kui need tontlikud Virusandid.

Nende hais täitis elanike sõõrmed ja ajas nad köhima. Paljud köhisid nii tugevalt, et nende pead hakkasid valutama. Mõni jäi palavikku ja vajus isegi voodirežiimi. Kõik täiskasvanud olid hirmul ja segaduses. Ausalt öelda - olid nad isegi paanikas. Mis nüüd edasi? Kuidas end kaitsta? Näed, mõnikord isegi täiskasvanud ei tea mida teha. Aga! Kellelgi tekkis idee! Mis siis, kui näomask kaitseks neid haisu eest? Kõik jooksid kiiresti lähimasse apteeki ja varsti olid kõik maskid välja müüdnud. Need, kes olid liiga aeglased, pidid nüüd ise omale maski meisterdama olemasolevast riidematerjalist - parem midagi kui mitte midagi.

Aga hais levis ikka edasi. Suurte massidena tormas rahvas poodi, et varuda toitu, jooki ja vetsupaberit - mis siis kui virusandid kasutavad kõik ära? Mis siis edasi saab?

Draakon Koroonius kasutas segast olukorda ära ja kuulutas igapäevaselt välja uusi määruseid, ettekirjutusi ja keelde. Hirmuvalitseja rõõm ja vaimustus aina kasvas, nähes inimesi nii õnnetutena. Oma saavutuse üle maniakaalselt lõkerdades ajas ta sülge kurku ja hakkas lækastama. Ta tõesti oli õel kaabakas.

Ühel päeval sulges ta kõik kinod ja teatrid, järgmisel päeval ujulad ja mänguväljakud. „Kas me ei võigi enam lõbutseda?“ protesteerisid inimesed. Selle peale draakon vihastas ja saatis Virusandid rahvale kallale. „Sohh!! Küll me teile alles näitame!“ hüüdsid haisukollid ja hüppasid rahva sekka ning hirmutasid neid kõiksuguste koledustega. Seejärel pani draakon inimesed korralikku koduaresti ning sulges peaaegu kõik poed. Ta keelas ka hambaarstid, kuid kuna kõik kondiitriärid olid sammuti suletud, siis oli inimestel vähem võimalusi oma hambaid rikkuda. Mõnel vanemal oli käsk tööl käia ja teisel käsk kodus püsida. Kes küll mõistab mis toimub? Ta keelas lastel kooli minna. Kui nüüd aus olla, siis lastel oli selle üle hea meel. „Hurraa, hurraa koolivaheaeg!“ Aga varsti nad mõistsid, kui väga nad oma sõpru igatsevad, sest ka sõpradega kohtumine oli rangelt keelatud. Ei mingeid peituse, kulli ega palli mängu enam. Lapsed olid kodus olemisest nii tüdinud, et nad hakkasid isegi oma kõige tüütumaid klassikaaslasid igatsema ja – JAH isegi koolitunde. Nad tahtsid õppida!!!

Jaanus ja Liisa igatsesid väga oma vanavanemaid. Kui väga nad tahtsid neile külla minna ja neid kallistada. Nad soovisid, et kõik muutuks tagasi endiseks.

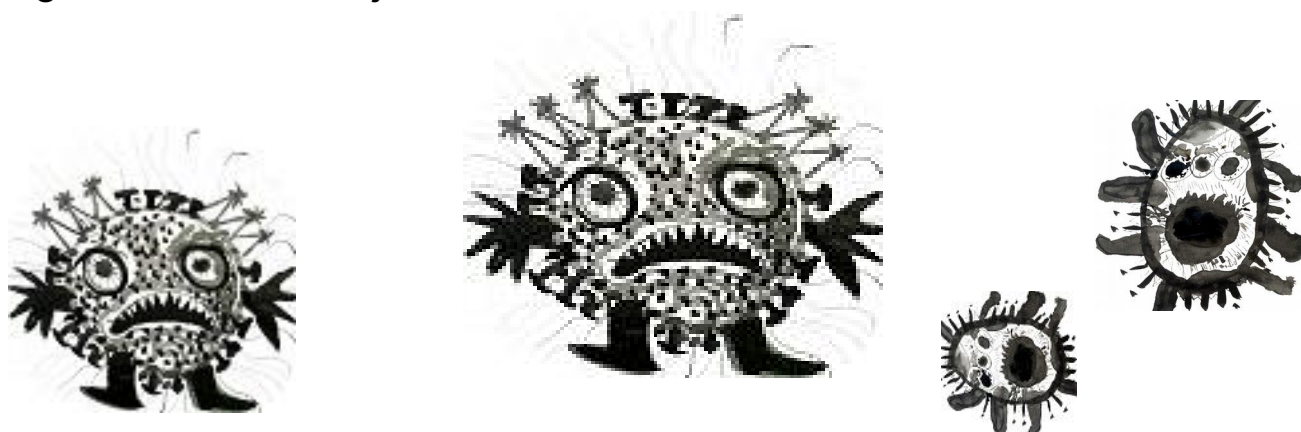
Oli pühapäev, kui Jaanus ja Liisa arutlesidsid: „Mida vanaisa ja vanaema praegu teha võiksid? Kuidas kass Arturil läheb? Kas ta lesib aknalaul ja naudib läbi akna paitavaid päikesekiiri?“

Ema rääkis vanaemaga telefonitsi iga päev, aga nende vestlused olid alati väga tõsised ja mõnikord nad isegi

sosistasid, et lapsed ei kuuleks. Nad mõtlesid: „Mida küll ema ja vanaema omavahel arutasid?“ Mõnikord ema nuttis salaja ja oli väga õnnetu. Ka isa oli kurb, märkasid lapsed, isegi kui ta püüdis näida väga vapper ja rõõmus nende nähes. Kui isad on hirmul, peab olema midagi tõsist lahti.

Seda draakon Koroonius tahtiski, et kõigil langeks süda saapa sääرده. Nii oli! Seda siiski draakon ei teadnud, et Liisal ja Jaanusel olid kõik muinasjutud peas. Nad olid kuulnud paljudest erinevatest pahatahtlikest tegelastest ning teadsid, et lõpuks ikka hea võidab kurja. Seega, hirmus draakon ei saa igavesti valitsema jääda.

Paljud kuningriigi kodanikud köhisid ja olid haigeks jäänud. Kust leida tõeline kangelane, kes draakonist võitu saaks?

Jaanus ja Liisa mõtlesid ja mõtlesid, aga nad ei tundnud ühtegi kangelast. Nii päevad möödusid. Iga hommik tegi ema neile hommikusööki ja koolisõidutamise asemel õpetas isa neile tähti ja numbreid koduses elutoas. Neil oli isegi kohustuslik kehaline kasvatus, kuna nad ei saanud päevad läbi lihtsalt istuda - see pole tervislik! Nad loopisid ja veeretasid palli, mis oli Muska poolt ära näritud. Oli näha, et Muska igatses väga jalutuskäike pargis. Nad hüppasid ka hüppenööriga ja jutustasid üksteisele lugusid maailmast akna taga: merest, tähtedest, lilledest pargis,

filmidest, mis neile meeldisid. Mõnikord nad laulsid ja tantsisid-
Liisale meeldis see väga ja teinekord esitasid näitemänge oma
lemmik muinasjuttudest. Isa ei olnud selles väga hea, aga seda
lõbusam see kõigile oli. Ema oli väga hea joonistaja. Igapäev
joonistasid nad koos pilte sellest, mida nad aknast välja
vaadates nägid. Virusantidele ei meeldinud, kui inimesed seisisid
akendel. Kui nad peale sattusid, tulid nad tänavatele ja
hakkasid sisistma ja oma kombitsatega vehkima. Mõistad, nad
ei tahtnud, et inimesed näeks, mis neil plaanis on. Kui keegi
julges oma akna natukegi avada - või isegi ust paotada, tõusid
viirused õhku ja urisesid otse näkku. Võehh! Kui vastik!
Elanikud ei suutnud haisu kaua taluda ja eelistasid akna kiiresti
sulgeda.

Jaanus ja Liisa olid Virusantidest üsna tüdinud. Mõnikord
näitasid nad neile keelt või tegid nägusid. See ajas Virusandid
nii endast välja, et nende kehal olevad mädamuhud hakkasid
lõhkema ja lillakas nõre voolas välja. Ööäkk!

Ühel päeval said Jaanuse käed joonistades väga mustaks ning
ta läks neid vannituppa seebiga pesema. Neil oli kodus palju
seepi ja ema tuletas tihti kõigile meelde käsi pesta. Üpris raske
oli kogu värvi kätelt maha saada ning Jaanus võttis nõuks
kasutada ka ema desinfektanti. See lõhnas imelikult, aga käed
said nüüd läikivpuhtaks.

Ta naases oma töö juurde ja jätkas hoogsalt värvimist. Üsna
pea hakkas tal palav ning ta otsustas veidikeseks akna avada.
Ja mis juhtus? Mitte midagi! Mitte ainsamatki Virusanti ei tulnud
tema peale urisema ja tatistama, sest ta oli muutunud neile

NÄHTAMATUKS! Miks nii? Jaanus oli väga üllatunud ja rääkis kiiresti avastusest ka õele. Nüüd õde astus akna juurde ja kohe oli akna tagune jõledaid Virusante täis. Jaanus haaras õel käest ja nad jooksid vannituppa hoolega käsi pesema. Peale pesu ka õde kasutas desinfektanti. Nad kiirustasid tagasi akna juurde ja – tühjus! Virusandid ei näinud ka õde enam. Vägev! See on võimas!

– „Ohh sa poiss! Mis siis kui me....“ tegi Jaanus ettepaneku.

– „Jah!“ nõustus Liisa. Sellel öösel nad ootasid õhinaga kuni vanemad magama lähevad, et nad saaksid minna uurima, mis need Virusandid on ja mida nad tegelikult tahavad. Kella 10 paiku õhtul saabus hetk, mida mõlemad olid oodanud: vanemad olid magama jäänud. Jaanus ja Liisa pesid veel kord korralikult oma käed ning Jaanus täitis oma veepüstoli seebi ja desinfitseerimisvahendi seguga – see võib kasulikuks osutuda, eks?

Ettevaatusabinõuna panid mõlemad ette kaitsemaskid, mis ema oli neile õmmelnud - Jaanuse oma oli siniste autodega ja Liisal väikeste lepatriinudega. Ja kuna nad olid kursis kõige tähtsamate muinasjuttudega, võtsid nad kaasa ka koti riisiteradega.

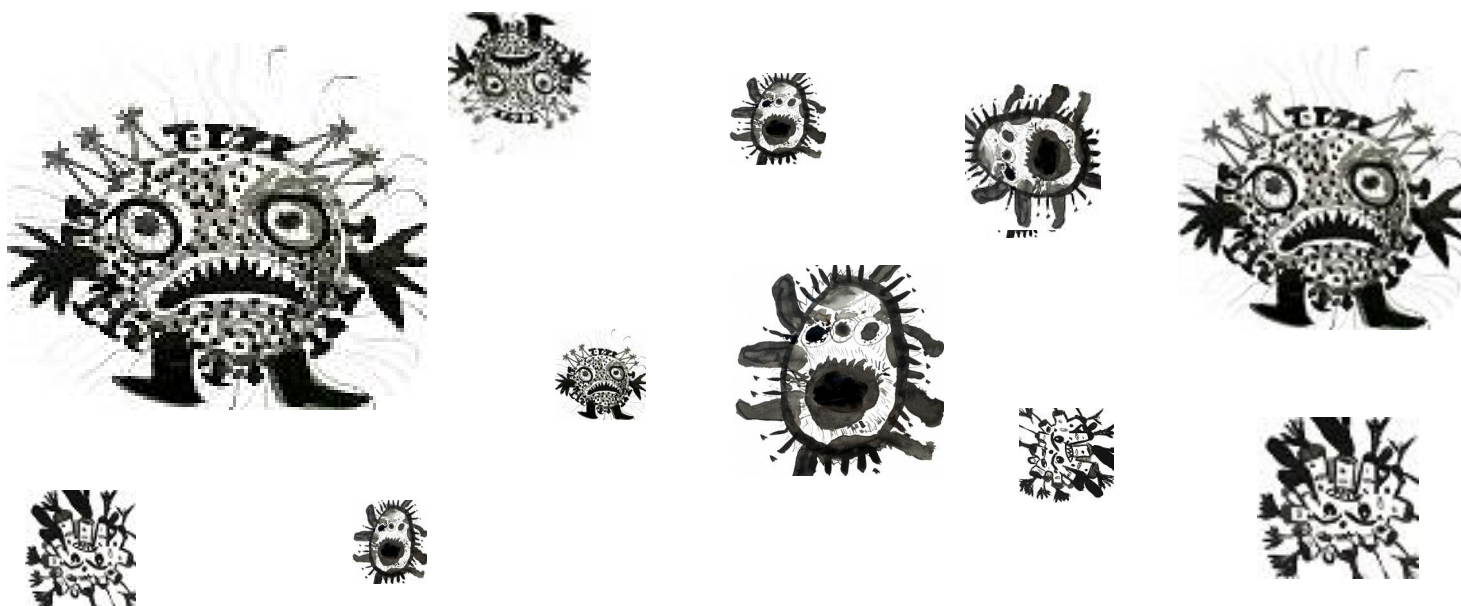
Õde ja vend astusid vaikivasse pimedusse. Uks paugatas nende järel. Prõmm! Heli pani nad korra hirmust võpatama, aga nad kogusid end kiiresti, võtsid teineteiselt käest kinni ja seadsid sammud tundmatusse. Kõndides poetasid nad enda järele riisiterasid. Nad tundsid end nagu tõelised kangelased! Täpselt nagu Hans ja Grete! Ainult nõia asemel ootas neid teekonna lõpus kuri draakon.

Draakoni koopa leidmine polnud nii raske kui võinuks arvata – nad teadsid, et see on ääreni täis haisvaid Virusante ja nende

tabamiseks pidid nad usaldama oma nina. (Õnneks nad kandsid näomaske, mis tegi haisu kannatamise taluvamaks!) Nad kõndisid ja kõndisid kuni jõudsid suure halli hooneni. Ehitis nägi väga ametlik välja. Sissepääsu ees lebas määrdunud märk, millele oli trükitähtedega kirjutatud sõnad - Liisa oli aasta noorem, aga Jaanus käis juba teise klassis ning lugemine oli talle lihtne: „TER-VISH- ei TER-VIS-HOI-U MI-NIS-TEE-RI-UM“. Nad vaatasid üles, kus eemaldatud märk varem rippus. See oli nüüd asendatud teisega, millel oli kirjas: „KO-ROO-NI-U-SE ... järgnevat kaht sõna teadsid mõlemad juba varasemast MUS-TU-SE JA LI-MA ... MI-NIS-TEE-RI-UM“.

-„Ohh sa poiss! Siin kuri draakon elabki. Suurte massidena tunglesid Virusandid ametihoonest sisse ja välja. Lapsed ei olnud varem korraga nii palju Virusante näinud. Nad ei suutnud kõiki isegi üles loendada, neid oli tõesti nii palju!

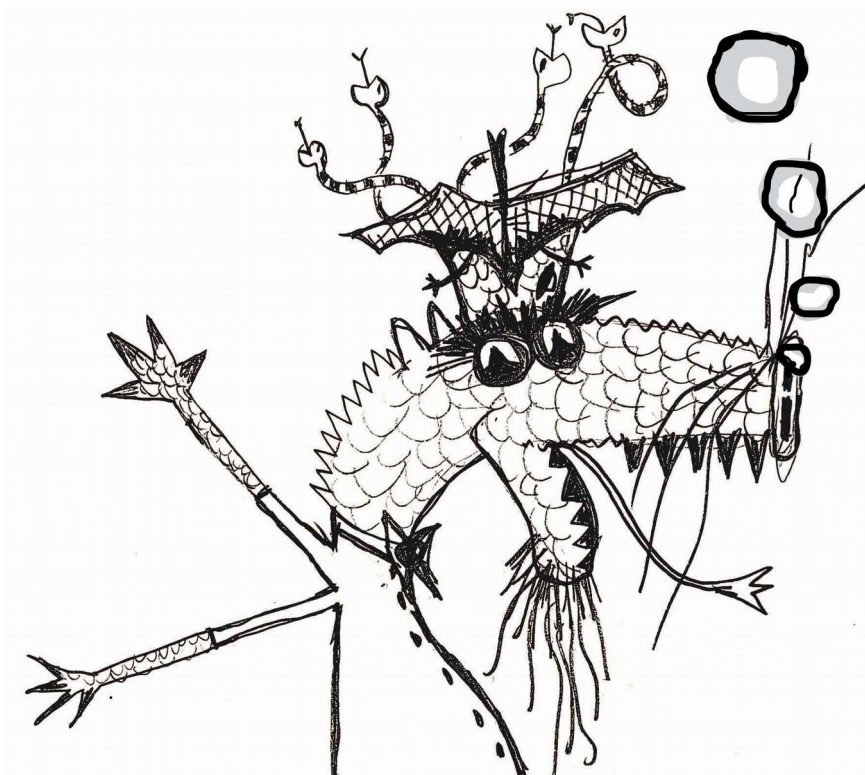

-„Toho tont, mis me nüüd teeme? Õnneks nad ei näe meid“, sosistasid lapsed. Nad rääkisid summutatult kuna ei tahtnud tähelepanu äratada - see oli ikkagi luuremissioon! Isegi peale sisenemist, kui nad seisisid vastamisi õudse draakoniga, ei

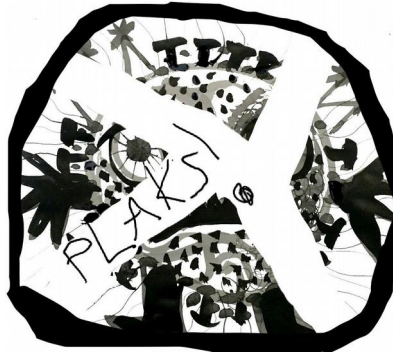
iitsatanud nad sõnagi, vaid hoidsid teineteise käest tugevamini kinni.

-,„Oo kõikvõimas! Me konfiskeerisime pool miljonit ja 200 000 maski ja lukustasime need turvaruumi,“ kiitlesid ja kummardasid Virusandid oma valitseja ees.

-,„Ainult?!“ möirgas Koroonius vihaselt ja paksu suitsu tõusis tema sõõrmeist.

-,„A-a-aga n-n-nüüd ei saa na-nad oma s-s-suid katta, teie k-k-kõrgeausus,“ kokkutasid nad kartusest. Kõige hirmunum nende seas hakkas tugevalt värisema ja vappuma ning ühtäkki lõhkes nagu mull - PLÄRTS! - ja haihtunud ta oligi.

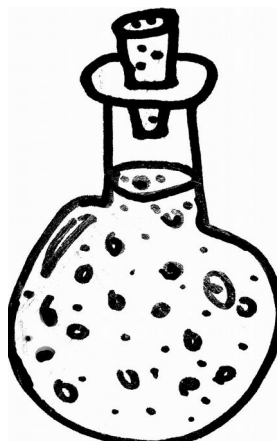

Üllatunud Jaanus vaatas Liisale otsa, õde noogutas - ka tema märkas, mis oli just juhtunud!

-,V-v-vaata k-k-kui palju s-s-sekreedi p-p-piiskasid m-me s-sulle k-k-kogusime täna!“ ja väike vastik koletis näitas talle pudelit, mis oli täidetud kahtlase vedelikuga. Ja hirmust lõhkes veel üks Virusant. PLAKS!

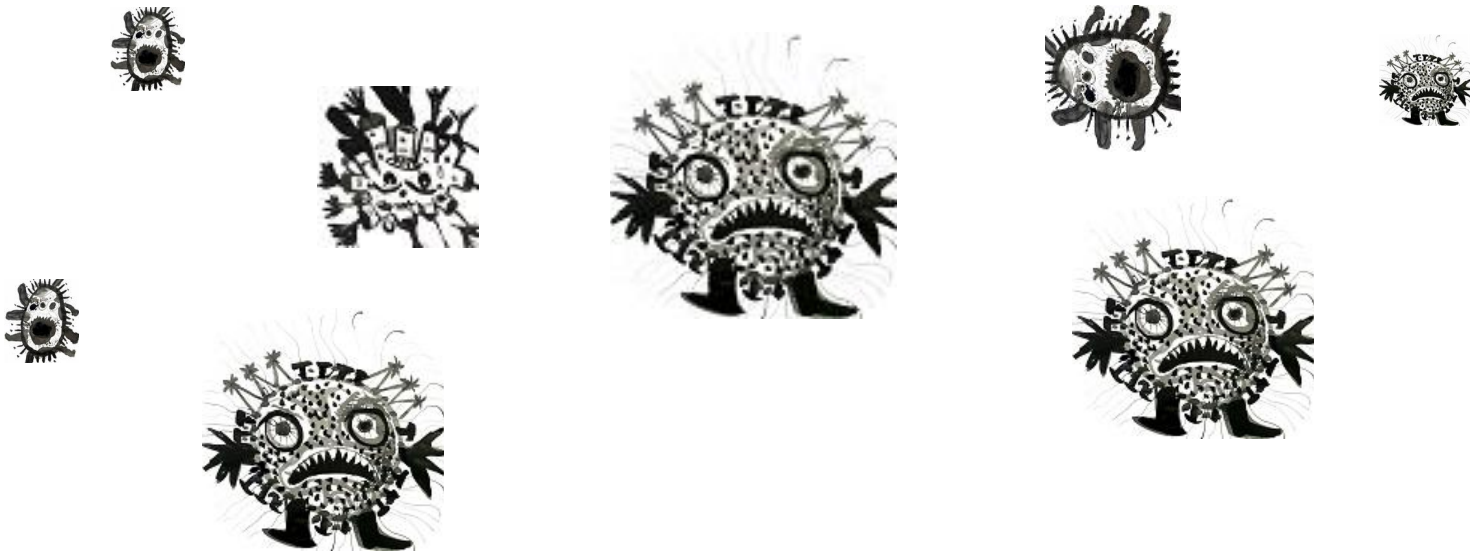

-,Suurepärase, anna siia!“ ütles draakon kannatamatult, surus küünised masse ja võttis suure sõõmu.

-„Mmm, njämm! Teate mis? Ma karjun vähem, kui lubate, et lõpetate lõhkemise! Ma vajan teid nii palju kui võimalik!“ ütles draakon ja tossamine ta sõõrmetest peatus.

-„See p-p-pole meie s-s-süü. Sa tead väga hästi, et inimeste hirm teeb meid tugevamaks, aga nii pea, kui meil endil tekib hirm, on kõik meie jaoks läbi. J-j-ja sina hirmutad meid väga.“

-„Prr...olgu, ma luban, et ei hirmuta teid enam!“ urises draakon.

-„Kuidas on lood arstidega? Kas te suutsite kõik kinni püüda?“

-„Täpselt nii nagu sa käkisid, oo kõikvõimas - iga viimane kui arst ja meditsiiniõde. Nad on luku taga keldris. Neid oli nii palju, et pidime osad paigutama ka esimese ja teise korruse kontoritesse.“

-„Hiilgav!“ nurrus ta heast meelest.

-„Kindluse mõttes me võtsime pantvangi ka kõik hambaarstid!“ kiitis üks Virusant.

-„Jaa. Ja apteekarid ja hügienastid ka, he, he! „ kaagutas teine.

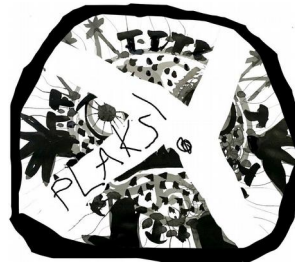
-„Apteekrid ja hügienistid!“ parandas kolmas teda.

-„Oihh ups...” häbenes vea tegija. „Vabandust!”

-„Mis tuletõrjajatest sai?” sisistas draakon.

-„Kõiki ei saanud,” tunnistas üks neist ja kui Koronius puuris teda oma pilguga, lisas ta kiiresti: „Aga me olime väga väga lähedal!”

-„Hmm, tuleb tunnistada! Nad on väledad olendid, need tuletõrjajad, ja neil on nii teravad kirved ja voolikud tugeva vee survega. M-m-ma kardan n-n-neid,” lõhkes järgmine Virusant - PLÄRTS! - Ja kadunud ta oligi.

-„Oh ei. Ei, Ei, Ei ja veelkord Ei! Ma keelan teil karta!”

-„Sinu soov on meile täitmiseks, teie kõrgeausus!” hüüdsid kõik ühest suust. Veel üks Virusant tagareas plahvatas - PLÄRAKI! - aga teised püüdsid seda käratsemisega varjata.

–„Hästi. See on siis otsustatud. Kui olete kõik tuletoorjujad kinni püüdnud, võtate järgmisena ette politseinikud.“

–„Teie soov on meile püha, oo kõrgeauline draakon!“

–„Kui te olete oma ülesanded täitnud, ei ole inimestel kedagi, kes neid päästaks, absoluutselt mitte kedagi! Haa ha ha! Siis ütlete inimestele, et nende isolatsioon on läbi ning lubate nad välja tänavatele!“ ütles Koronius rõõmsalt naerdes. „Las kõik jäävad haigeks! Külvame hirmu ja meie kõha haigust igale poole kogu kuningriigis ning mul saab olema pudelite viisi piisknektarit, ha ha ha! Mmm, njämm - njämm!“ matsutas ta rahulolevalt ja naases kõmisevate sammudega oma kambrisse.

Virusandid hingasid kergendatult ja naasid oma tööpostile. Jaanus ja Liisa mõtlesid agaralt uut plaani välja!

–„Keldrisse! Vabastame kõik vangistatud täiskasvanud. Sellega saame küll ise hakkama!“ nõustusid lapsed sosistades ja liikusid vaikselt koridori, mis viis keldri trepini.

Trepi ees seisis kaks valvur Virusanti:

Mis nüüd saab? Ah jaa muidugi! Neil oli veel riisi järel. Jaanus haaras pihutäie riisi ja viskas selle – siuhh – ühele valvurile näkku.

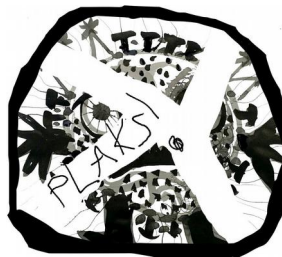
–„Aahhh!“ kriiskas olend. „Siin koridoris kummitab! Kummitab, ma ütlen sulle!“

-„Rumal! Siin ei ole kedagi. Ainus koht, kus kummitab, on sinu peas.“ vastas teine. Me kõik teame, et nad polnud üksi, kaks nähtamatut last seisid nende ees.

Nüüd oli Liisa kord visata peotäis riisi teisele näkku.

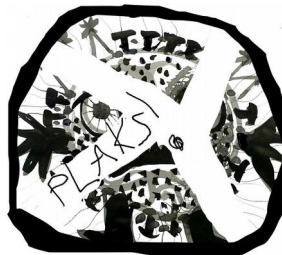
-„Ohh! Mis see oli?“ küsis ta vihaselt.

-„Ahh! Ma ütlesin sulle! S-s-siin tõesti kummitab! M-m-ma kardan!“ värises ta kuni - käis hele PLAKS! - ning ta lõhkes ja haihtus.

-„Nähh! Igavene argpüks! Küll ma jälile saan mis toimub!“ Ta hakkas nuuskima ümber ringi ja jõudis hirmuäratavalt Liisa lähedale. Õnneks oli ta ikka veel nähtamatu. Jaanus haaras oma veepüstoli ja pritsis igaksjuhuks seebivett Virusandile näkku.

Vaesel jõletisel polnud isegi aega hirmu tunda või väriseda. Ta lõhkes nagu seebimull. Pläraki! Näed nüüd! Sellepärast on seep nii oluline!

-„Suurepärane. Tule lähme!“ ütles Jaanus.

Lõpuks said nad minna trepist alla keldrisse. Õnneks, Virusandid polnud eriti nutikad. Nad olid jätnud võtmed lukkude ette, niiet lapsed avasid lukke - klõps, klõps, klõps, klõps... ja uuest tuli välja tosinate kaupa valgetes kitlites arste, hambaarste ja apteekreid; õdesid sinistes vormides, hügieniste ülikondades ja lipsudes ning tuletõrjujaid kaitsevormis. Vangistatud ei uskunud oma silmi, kui nad nägid oma päästjaid. Nad olid tõesti kaks väikest kangelas! Polnud aega tähistada! Spetsialistid küsisid lastelt kuidas neil õnnestus nad vabastada. Jaanus ja Liisa selgitasid elavalt, et kui nad puhastasid käsi seebi ja desinfektandiga, muutusid nad Virusantidele nähtamatuteks ja, et piisknektar oli see, mille järgi draakon tegelikult oli tulnud. Rõve eks! Virusandid hankisid seda talle, kogudes röga, sülge ja tatti kõikidelt, kes olid haiguse ohvriks langenud. Ohh ja seda, et Virusandid on tegelikult suured argpüksid ning lõhkevad, kui neid hirmutada.

Täiskasvanud teadsid kõike desinfektandist ja nähtamatuks muutumisest. See oligi üks peamisi põhjuseid miks Koronius nad vangis lasi panna, et nad ei saaks inimesi hoiatada, neile nõu anda ning neid päästa. Piisknektar tuli neile uudisena. Nüüd nad mõistsid tõelist põhjust, mis oli selle kõige taga.

Nad jagunesid rühmadeks ja liikusid hiilides seebi ja desinfektandi suunas. Tervishoiuministeeriumis oli mõlemat kahtlemata suurtes kogustes, kuna hügieen oli siin esmatähtsusega.

Teel välja, vabastasid nad ka kolleegid kontoritest ning pesid kiiresti käed seebi ja desinfektandiga. Nüüd olid nad kõik nähtamatud ja said märkamatult hoonest lahkuda. Nad võtsid kõik seebid ja desinfektandid endaga kaasa ja muidugi ei unustanud nad ka kaitsemaske.

Vabastatud abivägi ei läinud koju, vaid suundus üle kogu kuningriigi köha haiguse ohvreid ravima. Ööd ja päevad, hoolitsesid nad nende eest. Mõne jaoks oli kahjuks liiga hilja ning nad olid selle pärast väga väga kurvad.

Õnneks nad suutsid aidata suuremat osa inimestest ja rääkisid kõigile kuidas ennast kaitsta. Kui inimesed kannavad alati kaitsemaske, köhivad taskurätikusse ja aevastavad varukasse, siis Virusantidel ei ole enam piiskasid, mida koguda. Ja siis nad ei saa enam valmistada seda vastikut piisknektarit oma valitsejale. Nad selgitasid ka millised argpüksid Virusandid tegelikult on ja, et inimeste hirm annab neile jõudu. Inimestel ei tasu neid karta vaid neile vargsi liigi hiilida ja neid valju häälega ehmata – Uhuu! Kõtt! Lapsed võiks Virusantidest joonistada hirmuäratavaid pilte ja voolida plastiliinist peletislike kujusid ning näitata neid kollidele endile. See ajab nad rööpast välja ja nad lõhkevad. Koronius kaotaks kõik oma sõdurid.

Kui Koronius sai aru, et kõik vangid olid põgenenud, sai ta nii vihaseks, et paljud Virusandid lõhkesid vabatahtlikult, kuna ta oli nii hirmus. PLÄRAKI! PLÄRTS! PLAKS!

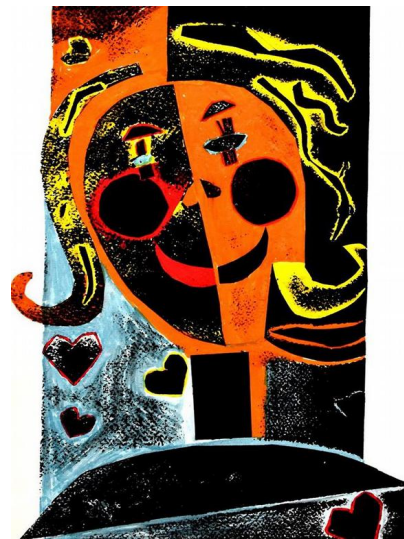

Enamus tema armeest haihtus peagi, sest inimesed järgisid neile antud häid nõuandeid. See ei juhtunud kõik korraga, vaid võttis aega, kuna alguses Virusandid püüdsid vastu hakata ja ähvardada oma kombitsatega, nad sisistasid ja urisesid,

pritsisid haisu ja väänlesid sõgedalt. Meie kuningriigi head inimesed ei andnud alla ja lõpuks saavutasid suure võidu!

Koroonius oli jäänud üksi ning tal ei olnud kedagi, keda käsutada. Tal polnud armeed, mille taha end peita, ja oli kaotanud kogu võimu. See kõik oli talle väga alandav. Koos suutsid politseinikud ja tuletõrjujad draakoni kuningriigist välja ajada ja ta lendas tagasi kaugele kaugele Idamaale.

Kõik olid rõõmsad ja hüüdsid: „Hurraa! Hurraa! Hurraa!“ Inimesed plaksutasid austusega kõigile arstidele, õdedele, apteekritele, hügienistidele, epidemioloogidele, tuletõrjujatele ja politseinikele. Teine suur aplaus tehti ka Jaanusele ja Liisale nende kõigi päästmise eest!

Kes küll, kes kurja draakoni vallutab?
Ta haiseb ja käratseb, niiet meil pea valutab!
Piisab vaid väikesest seebist,
et haigus meil külge ei kleebiks!
Ärge unustage maske!
Selle ettepanek pole raske!
Hüvasti kuri draakon!
Tagasi itta
pead lendama ikka!

Kõik laulsid seda laulu, olles elevil, et said naaseda argipärasesse elukorraldusse. Täiskasvanud läksid tagasi tööle, lapsed olid ülevoolavalt rõõmsad, et saavad tagasi kooli minna ja näha oma sõpru ja lemmikõpetajaid.

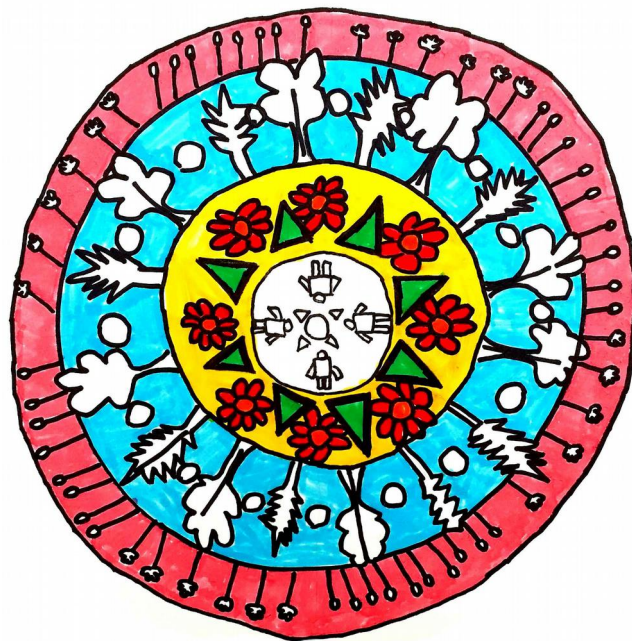
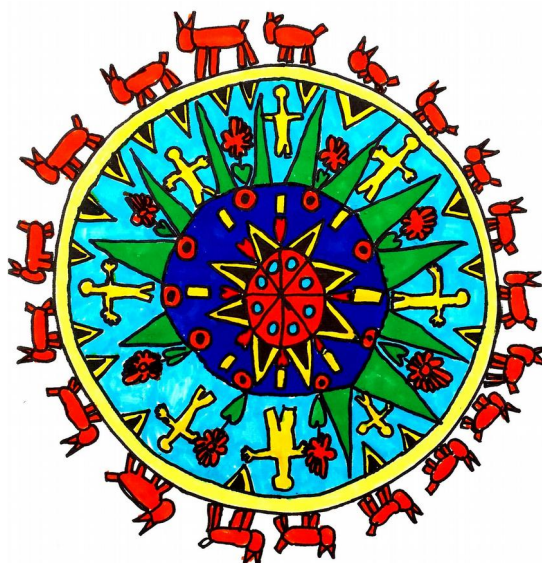
Jaanus, Liisa, ema ja isa külastasid vanaema ja vanaisa vaatamata sellele, et polnud pühapäev. Sa oleks pidanud nägema kõiki neid kallistusi ja musisid, mis üksteisele jagati! Kõik särasid heast meelest! Vanaisa ikka veel köhis natuke. Sellel segasel ajal ka vanaisa oli saanud köha haiguse, sellepärast ema nuttiski nii tihti. Nüüd tundis vanaisa end palju paremini. Mõlemad lapselapsed istusid teine teiselpool ta voodit ja paitasid hellalt ta käsi ning selgitasid talle kõike, mis nendega oli juhtunud.

Isegi Muska ja Artur said sõpradeks, kuna neil oli nii hea meel, et kõik lahenes õnnelikult ning jooksid koos aeda mängima.

Kuningriigi elanikud kandsid ikka veel kaitsemaske, kuni Virusantide hais polnud täielikult minema hajunud. Ja mida teevad nad oma kätega? JAH, pesevad neid korralikult, et Koronius ei saaks enam kunagi naaseda!

Ja ka sina, kallid lugeja, pese hoolsalt oma käsi! Loomulikult kannad maski, kui sa väljas oled! Ja tead! Ka sina saad ühineda võitlusega Virusantide vastu. Igatahes! Joonista või vooli oma kohutav Virusant ja pane ta akna taha! Kui Virusant satub mööda lendama, ehmatab ta ja lõhkeb nagu seebimull. Plärts! Ja läinud ta ongi.

Muinasjutust:

Koroonaviiruse levik tekitab lastele ja ka vanematele omajagu stressi ning ebakindlust. Nii ulatuslike viirusevastaste meetmetega pole kellelgi meist varasemat kogemust ning seisukohad muutuvad päevast päeva. Oleme kõik üsna palju pidanud muutma oma elukorraldust. Eriti just väikelapsed vajavad igapäevast rutiini, kuna see annab neile kindlustunde ja ennustatavuse. Muinasjutud aitavad lastel ebaharilikes ja rasketes oludes hakkama saada ning võimaluse korral hakata neid olukordi paremini mõistma, tutvustades samas nende igapäevaellu mängulisust ja huumorit. Seetõttu ühendasid autorid jõud, et kirjutada koos interaktiivne lugu "Kuri draakoni Koroonius ja kuidas inimesed temast üheskoos võitu said". Draakoni vastase võitlusega võib liituda iga laps. Kuidas? Seda saate teada muinasjutu lõpus! Võite draakon Koroniust ja Virusante julgelt värvida!

Autoritest:

*Loo on välja mõelnud ja kirjutanud õed Klára Veselská ja Alice Čop, kes on pärit Prahast, Tšehhi Vabariigist. Üks suurepärane idee tuli neile nende emalt Eva Veselská'lt. Mõned teised imelised ideed ja draakon, mida lapsed võivad värvida oli Kajetan Čop'i panus. Ülejäänud illustratsioonid on joonistanud Miha Pinter Toledo põhikooli, Plešivec'i põhikooli ja CVIU (Velenje, Slovenia) õpilased. Lapsi juhendas kunstiõpetaja Roberta Klančnika.

** Klára Veselská on kliiniline lastepsühholoog ning psühhoterapeut. Alice Čop on näitekirjanik, kes on üle 20 aasta lastele loonud ja kirjutanud.

Tõlge eesti keelde: Triin Raamat

Jezikovno Mesto: <https://www.jezikovno-mesto.com/pravljica-o-zmaju-koronarju>

© 2020 Klára Veselská a Alice Čop

